



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **TOMI - REMONT a.s.**, se sídlem Přemyslovka 2514/4, Prostějov, zast. Mgr. Zdeňkem Jouklem, advokátem se sídlem Jakubské náměstí 580/4, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2015, č. j. 26753-2/2015-900000-304.4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 10. 2017, č. j. 62 Af 116/2015 - 103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 20. 1. 2015, č. j. 3567-2/2014-640000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o propadnutí zajištěných výrobků - minerálního oleje, kód kombinované nomenklatury 27 10 19 41, v množství 3 220 litrů při teplotě 15°C, jejichž vlastníkem je stěžovatelka. K zajištění těchto výrobků došlo dle § 42 odst. 1 písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Dne 14. 11. 2014 v 10:15 hod při dopravě na pozemní komunikaci č. II/490 v obci Kaňovice, ve směru jízdy Olomouc a Újezdec u Uherského Brodu, bylo pracovníky celního úřadu zjištěno, že vybrané výrobky (motorová nafta cca 3 220 litrů) byly dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5 zákona o spotřebních daních.

[3] Z uvedeného důvodu byly vybrané výrobky zajištěny. Krajský soud úvodem konstatoval, že výrobky zatížené spotřební daní představují tzv. rizikové komodity, neboť jsou druhově určené, jsou běžně zaměnitelné a lze je identifikovat pouze prostřednictvím příslušných dokladů. Proto zákon o spotřebních daních obsahuje zvláštní a přísné požadavky, jež kladou na podnikatele zvýšené nároky na vedení přesné dokumentace, nicméně jsou proporcionální s ohledem na povahu přepravovaného zboží, jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 1 Afs 131/2015 - 38; ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 81/2009 - 68; a ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 Afs 133/2016 - 32.

[4] Zákon o spotřebních daních rozlišuje řízení o zajištění vybraných výrobků, jež se koná v případě, pokud celnímu orgánu vznikne podezření z naplnění důvodů dle § 42 odst. 1 uvedeného zákona, jehož výsledkem je rozhodnutí o zajištění výrobků. Po tomto řízení následuje řízení o zajištěných vybraných výrobcích dle § 42b uvedeného zákona, jehož výsledkem může být buď rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků, nebo o jejich uvolnění. Jsou to dvě odlišná řízení, byť spolu těsně souvisejí. V nyní posuzované věci se jedná o rozhodnutí o propadnutí zajištěných výrobků dle § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních.

[5] Ze správního spisu vyplynulo, že v rámci místního šetření ve věci kontroly dopravy vybraných výrobků bylo s ohledem na sdělení kontrolované osoby, označení vozidla a předložené doklady (doklad o dopravě, koncesní listina stěžovatelky, doklady o výdeji nafty ze dnů 12. 11. 2014 a 14. 11. 2014) zjištěno, že údaje uvedené na dokladu o dopravě neodpovídaly probíhající přepravě vybraných výrobků. Jednalo se o údaj o množství přepravovaných vybraných výrobků (na dokladu o dopravě bylo uvedeno množství 6 002 l, ale při kontrole bylo z dokladů o výdeji a stavu počítadla zjištěno množství 3 220 l) a o údaj o místě určení (na dokladu o dopravě byla uvedena adresa „TOMI - REMONT a.s., Přemyslovka č. p. 2514, 796 01 Prostějov – rozvoz“, ale kontrolovaná osoba uvedla jako místo určení obec Újezdec u Uherského Brodu). Ani z dokladu o výdeji nevyplývaly adresy místa určení.

[6] Přepravované výrobky byly zajištěny; řízení o zajištění vybraných výrobků v dané věci bylo přezkoumáno před krajským soudem, který žalobu stěžovatelky rozsudkem ze dne 27. 4. 2015, č. j. 64 Af 54/2015 - 96, pro nedůvodnost zamítl. Následně byla podána kasační stížnost, kterou NSS rozsudkem ze dne 13. 7. 2017, č. j. 4 Afs 97/2017 - 28, také zamítl. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka uplatňovala zčásti totožné žalobní námítky, vycházel krajský soud též z již vyslovených závěrů.

[7] NSS ve zmíněném rozhodnutí na námitku nesprávné aplikace § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních, místo § 42 odst. 1 písm. c) téhož zákona uvedl, že „*při kontrole dopravy vybraných výrobků nebyl předložen doklad o dopravě ve smyslu § 5 odst. 4 daňového zákona, který by se vztahoval k přepravě 3 220 l motorové nafty z Olomouce do obce Újezdec u Uherského Brodu. Doklad o dopravě č. 007438/F totiž bylo možné přiřadit jen k jiné přepravě vybraných výrobků, a to motorové nafty v množství 6 002 l do místa určení v sídle stěžovatelky v Prostějově. Za řádnou dokumentaci vztahující se k řidičem uvedené dopravě vybraných výrobků není možné považovat ani evidenci výdeje a spotřeby nafty za období od 12. do 14. 11. 2014. V posuzované věci tak nebyly údaje uvedené na dokladu o dopravě nesprávné či nepravdivé, nýbrž vybrané výrobky byly ve vztahu k předmětné přepravě dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5 odst. 4 daňového zákona. Proto nebyly splněny podmínky pro zajištění vybraných výrobků za použití § 42 odst. 1 písm. c) daňového zákona.*“

[8] Jak zdůraznil NSS v rozsudku sp. zn. 4 Afs 97/2017 či rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 Afs 133/2016 - 32, v řízení o zajištění vybraných výrobků nepřichází v úvahu dodatečné doložení dokumentů prokazujících jejich zdanění, jestliže kontrolovaná osoba nemá takové doklady k dispozici v průběhu kontroly.

pokračování

[9] Vzhledem k tomu, že v dané věci byly vybrané výrobky stěžovatelkou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních, nemůže se ani dovolávat zákona č. 315/2015 Sb., kterým se s účinností od 1. 1. 2016 mění zákon o spotřebních daních tak, že se do § 42c odst. 1 písm. c) tohoto zákona zavádí pravidlo, dle kterého správce daně rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud byly dopravovány s dokladem dle § 42 odst. 1 uvedeného zákona obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje a byly zdaněny nebo nabyty oprávněně bez daně. Aniž by se tedy soud zabýval otázkou, zda se lze dovolávat příznivější právní úpravy i v případě, kdy bylo pravomocně rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků za účinnosti jiné právní úpravy (rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 6. 8. 2015), citované pravidlo by na případ stěžovatelky nemohlo dopadat. Bylo-li pravomocně rozhodnuto o zajištění vybraných výrobků proto, že byly dopravovány bez dokladu o dopravě, správce daně nemohl postupovat jinak než dle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních a nařídit jejich propadnutí.

[10] Bylo nadbytečné, nýbrž i překračující meze soudního přezkumu v dané věci, aby se soud „vracel“ do fáze přezkumu řízení o zajištění vybraných výrobků a zabýval se věcně znovu námitkami týkajícími se odkazu na metodický dokument celní správy „Alternativní postupy vystavování dokladů“, podle něhož je možno (při kontrole v průběhu dopravy) nahradit doklad uvedený v § 5 zákona též jinak, či námitkami poukazující na to, že předložená evidence výdeje a spotřeby nafty de facto obsahově představovala doklad o dopravě, či že za totožné situace nebyly přepravované výrobky stěžovatelky zajišťovány. Těmito otázkami se soud zabýval již v rozsudku sp. zn. 64 Af 54/2015, kdy vážil i povahu nesrovnalostí na žalobkyní předložených dokumentech.

[11] K namítanému porušení legitimního očekávání NSS ve věci sp. zn. 4 Afs 97/2017 mj. uvedl, že i pokud by celní orgány v minulosti dopravované výrobky stěžovatelky nezajišťovaly, legitimní očekávání tím stěžovatelce vzniknout nemohlo, neboť to může být založeno pouze jednáním a postupy souladnými se zákonem.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika stěžovatelky

[12] Stěžovatelka brojí kasační stížností proti rozsudku krajského soudu, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[13] Po obsáhlé rekapitulaci dosavadního skutkového stavu stěžovatelka opakuje žalobní bod týkající se nesprávné právní kvalifikace skutku. Nesouhlasí ze závěry NSS v rozsudku sp. zn. 4 Afs 97/2017. Opakovaně uvádí, že vytýkané jednání mělo být podřazeno pod § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních a nikoli pod § 42 odst. 1 písm. b) téhož zákona, jak nesprávně vyhodnotily správní orgány. Ty totiž samy uvedly, že kontrolovaná osoba v rámci prováděné kontroly předložila mj. doklad o dopravě a doklad o výdeji, tedy doklady disponovala.

[14] Předložený doklad dle tvrzení žalovaného údajně neobsahoval veškeré náležitosti stanovené v § 5 odst. 3 uvedeného zákona, a to konkrétně údaj o místě určení. Z předloženého dokladu však jednoznačně plyne, že údaj o adrese místa určení v něm byl obsažen, a to konkrétně sídlo stěžovatelky. Daný doklad obsahoval i všechny ostatní zákonem vyžadované údaje, byl (a je) perfektním dokladem o dopravě ve smyslu § 5 odst. 4 uvedeného zákona.

[15] S ohledem na shora uvedené je jedinou teoreticky přípustnou kvalifikací vytýkaného jednání, jednání dle § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních. Jakýkoli jiný postup popírá smysl existence tohoto ustanovení.

[16] Stěžovatelka trvá na tom, že přepravované výrobky identifikovatelné byly, a stejně tak byly přiřaditelné k předloženému dokladu o dopravě (zejména v důsledku předložení systému interní evidence výdeje nafty, z něhož naprosto zjevným a přehledným způsobem vyplýval aktuální stav a množství přepravované nafty, jakož i údaje o místech výdejů). Předložené doklady tedy v plném rozsahu naplňovaly požadavky příslušné právní úpravy, a tím pádem nebyly naplněny předpoklady pro zajištění vybraných výrobků, ani pro jejich propadnutí. Krajský soud se s touto její argumentací nevypořádal dostatečně.

[17] Dále namítá, že vycházely-li správní orgány z předpokladu, že doklad o dopravě při přepravě vybraných výrobků formálně neexistoval, není zřejmé, z jakého formálně bezvadného titulu správní orgány dovodily její vlastnické právo k příslušným vybraným výrobkům. Nebylo-li možné dle předloženého dokladu o dopravě ztotožnit přepravované vybrané výrobky, nemohlo být ani možné k těmto dovodit vlastnické právo, neboť z hlediska argumentace správních orgánů nebyly k přepravovaným výrobkům předloženy žádné doklady. Prohlášení řidiče cisternového vozidla nemůže být v této souvislosti považováno za dostatečný prostředek k určení významných právních aspektů, tím spíše ne k prokázání vlastnického práva, a to právě v kontextu zvýšených nároků na formální správnost ve vztahu k motorovým olejům.

[18] Správní orgány buď mohly určit vlastnické právo na základě předloženého dokladu o dopravě, tedy jej musely uznat rovněž pro účely plnění evidenčních povinností, anebo vlastnické právo určit nemohly, a v tom případě měly postupovat zcela odlišně a podle jiných právních norem (rozhodnutí o propadnutí vs. rozhodnutí o zabrání).

[19] Opakovaně namítá, že rozhodnutí správních orgánů trpí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatečném zdůvodnění aplikace použitého postupu správních orgánů. V souladu s rozsudkem NSS ze dne 18. 6. 2012, č. j. 5 Afs 25/2012 - 30, „*musí celní orgán v případě pochybností o údajích v předložených dokladech vyhodnotit, zda tyto nesrovnalosti jsou takové intenzity, že zpochybňují samotný doklad, tzn. usoudit, zda se nejedná o doklad ve smyslu ZSD nebo zda se jedná o pochybení, resp. nesrovnalost, kterou lze odstranit na místě, resp. bezprostředně po kontrole.*“

[20] Žádný takový postup však správními orgány aplikován nebyl. Bylo jimi pouze konstatováno, že jednání stěžovatelky naplňuje § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, aniž by tuto kvalifikaci jakkoli relevantně zdůvodnily. Poprvé je bližší posouzení zmíněno až v jedné z replik žalovaného v řízení před krajským soudem; v této fázi je však vyhodnocení míry intenzity nesrovnalostí zcela irelevantní. Nepřezkoumatelnost z tohoto důvodu stěžovatelka namítala již v řízení před krajským soudem, ten se však s touto námitkou žádným způsobem nevypořádal.

[21] Trvá na rozporu rozhodnutí a postupu správních orgánů s účelem a smyslem právní úpravy, který je výstižně definován např. v rozsudku NSS ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 - 85 „*účelem § 42 ZSD jsou opatření směřující proti distribuci a spotřebě vybraných výrobků, u kterých existují důvodné pochybnosti o jejich řádném zdanění.*“

[22] V daném případě žádné pochybnosti o řádném zdanění vybraných výrobků od počátku neexistovaly, jednalo se pouze o pochybnosti ohledně formy naplnění evidenčních povinností. Tuto námitku stěžovatelka od počátku uváděla i ve správním řízení, správní orgány se s ní však nevypořádaly.

[23] Správní orgány i krajský soud postupovaly v rozporu s § 5 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), jakož i se zásadou legitimního očekávání i dalšího širokého spektra zásad.

pokračování

[24] Z výše uvedených důvodů navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

[25] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí o odvolání, jakož i na vyjádření k žalobě. Je přesvědčen, že žalobou napadená rozhodnutí jsou zcela přezkoumatelná, správce daně i žalovaný svůj postup podle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních řádně odůvodnili. Pro zajištění stěžovatelkou dopravovaných výrobků v množství 3 220 l byla výchozí a zcela postačující podmínkou absence dokladu o dopravě a dokladu o výdeji. Předložené doklady totiž nekorespondovaly s konkrétní adresou místa určení. Jím měl být podle výpovědi řidiče kontrolovaného vozidla Újezdec u Uherského Brodu, který však v dokladu o dopravě ani v dokladu o výdeji nebyl uveden. Neodpovídalo ani množství přepravovaných výrobků.

[26] Neodpovídalo-li v dokladech o dopravě a výdeji uvedené místo určení skutkovým zjištěním učiněným v rámci místního šetření, nebylo možné předložené doklady ztotožnit s dopravovanými vybranými výrobky v množství 3 220 l do obce Újezdec u Uherského Brodu. Řidičem předložený doklad mohl být přiřazen jen k přepravě jiných vybraných výrobků, a to k přepravě motorové nafty v množství 6 002 l do místa určení Prostějov (sídlo stěžovatelky). Výše uvedené mělo za následek naplnění podmínek stanovených v § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Námitka nesprávné kvalifikace posuzovaného jednání je tedy lichá.

[27] Otázka vlastnického práva stěžovatelky nebyla v řízení před správními orgány spornou.

[28] Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná, dlouhodobá a opakovaně potvrzující určitý výklad a použití právních předpisů. Existenci takové správní praxe sice stěžovatelka tvrdila, avšak nikterak ji nedoložila a pouze obecně odkázala na spisové materiály vedené vůči ní příslušnými orgány celní správy. Navíc, i kdyby v minulosti docházelo k odlišnému postupu správních orgánů, nebylo možné se jich dovolávat pro jejich nezákonnost.

[29] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[30] V replice stěžovatelka setrvala na své argumentaci. Vyjádření žalovaného označila za zjevně účelové a nedostačující. Stěžovatelka předložila zákonem požadované doklady nikoli dodatečně, ale bezprostředně při kontrole. Není jí stále zřejmé, na základě jakých skutečností správní orgány dovodily, že je vlastníkem přepravovaných výrobků.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[31] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[32] Kasační námitky uvedené pod bodem V. 1) kasační stížnosti napadající nesprávnou kvalifikace skutku nejsou projednatelné. Jsou totiž doslovnou rekapitulací žalobních bodů.

[33] Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek, kterým je možno napadnout rozhodnutí krajského soudu. Právě toto rozhodnutí je předmětem řízení přezkoumávaným Nejvyšším správním soudem; je proto povinností stěžovatelky v kasační stížnosti uvést s jakými

konkrétními závěry krajského soudu nesouhlasí včetně důvodů nesouhlasu, nikoli pouze zopakovat žalobní body. Činnost Nejvyššího správního soudu jako soudu kasačního je ohraničena rámcem vymezeným rozsahem napadeného soudního rozhodnutí a především skutkovými a právními důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí. Z kasační stížnosti proto musí být zřejmé, v kterých částech a z jakých důvodů má Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumat, přičemž není povinen a ani oprávněn sám možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí dovozovat.

[34] Jedinou projednatelnou námitkou je v této části stížnosti kasační námitka vytýkající krajskému soudu, že se s žalobní argumentací týkající se nesprávné kvalifikace skutku dostatečně nevypořádal. Takto velmi obecně formulované stížní námitce soud přisvědčit nemohl. Z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku totiž ověřil, že krajský soud jednak na str. 5 napadeného rozsudku uvedl, že tuto námitku posoudil jako nedůvodnou již v rámci přezkumu rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků (rozsudek ze dne 27. 4. 2015, č. j. 64 Af 54/2015 - 96). Jeho závěry následně aproboval NSS rozsudkem ze dne 13. 7. 2017, č. j. 4 Afs 97/2017 - 28, kterým kasační stížnost stěžovatelky zamítl. Následně se krajský soud s touto stěžovatelkou opakovaně uváděnou argumentací velmi podrobně vypořádal na str. 6 a 7 svého odůvodnění.

[35] Soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, protože pokud by krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí, zatížil by své rozhodnutí stejnou vadou. Stěžovatelka žalovanému vytýká nepřezkoumatelnost v tom smyslu, že nepostupoval v souladu se závěry uvedenými v rozsudku sp. zn. 5 Afs 25/2012.

[36] Rozhodnutí žalovaného splňuje veškerá kritéria přezkoumatelnosti. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, které je řádně odůvodněno. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[37] Závěry pátého senátu se týkaly jiné skutkové i právní situace, než je situace v projednávané věci. Celní orgány zajistily přepravované výrobky nikoli z důvodu chybějících dokladů, ale pouze z toho důvodu, že na předloženém dokladu byla uvedena již neplatná (bývalá) adresa příjemce vybraných výrobků. K propadnutí zajištěných výrobků nedošlo. NSS celním orgánům vytkl, že změnu sídla, resp. důvody nesouhlasné adresy bylo možné z veřejně přístupné databáze obchodního rejstříku, resp. z historie úplného výpisu obchodního rejstříku, které nepochybně má celní správa k dispozici, zjistit na místě, resp. bez zbytečného odkladu, a zboží nemělo být pouze z tohoto důvodu zajištěno.

[38] Nyní rozhodujícímu senátu je navíc z úřední činnosti známo, že zcela totožnou námitku stěžovatelka bezúspěšně uplatnila již v řízení ve věci sp. zn. 4 Afs 97/2017. Odkázal-li krajský soud v této souvislosti v napadeném rozsudku na toto řízení, resp. rozhodovací důvody NSS, nelze dospět k závěru, že s touto námitkou řádně nevypořádal (viz str. 7 napadeného rozsudku).

[39] Kasační námitka, dle které nebylo v důsledku chybějících dokladů při kontrole možné dovodit k přepravovaným vybraným výrobkům vlastnické právo stěžovatelky je ve smyslu § 104 dost. 4 s. ř. s. nepřijatelná, neboť tato nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem. Nad rámec tohoto závěru NSS konstatuje, že tuto námitku považuje za ryze účelovou, protože z žaloby je zcela nepochybné, že stěžovatelka své vlastnické právo k přepravovaným výrobkům nejen nezpochybňovala, ale přímo se jej dovolávala. V části žaloby označené Ad. 5) např. výslovně uvedla „[ž]alobce zajištěné vybrané výrobky (o jejichž propadnutí bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím) řádně zakoupil, zaplatil, a tedy uhradil i spotřební daň. Tyto pak dopravoval výhradně pro své vlastní účely (zásobování vlastní strojní mechanizace). Tím pádem tedy žalobce vykonával výhradně svá dispoziční oprávnění navázaná na ústavně garantované vlastnické právo, které, jak se dosud domníval, by mělo být zákonem chráněno, nikoliv potíráno.“

pokračování

[40] K namítanému porušení smyslu a účelu právní úpravy lze konstatovat, že bylo-li pravomocně rozhodnuto o zajištění vybraných výrobků proto, že byly dopravovány bez dokladu o dopravě, správce daně nemohl postupovat jinak než dle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních a nařídit jejich propadnutí.

[41] V závěru kasační stížnosti stěžovatelka jen velmi obecně namítá porušení zásady legitimního očekávání, jakož i širokého spektra dalších zásad. K takto obecně formulované námitce NSS uvádí, že stěžovatelka zůstala v této otázce ve všech fázích dosavadního řízení v rovině ničím nepodloženého tvrzení. Tvrzenou správní praxi spočívající v tom, že se celní orgány při opakovaných kontrolách přepravovaných vybraných výrobků ve vlastnictví stěžovatelky spokojily s absencí zákonem požadovaných dokladů, stěžovatelka žádným způsobem nedoložila.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[43] Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení, avšak žádné náklady řízení o kasační stížnosti mu nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu